

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud Praha-západ rozhodl samosoudkyně Mgr. Jitkou Drábkovou v hlavním líčení konaném dne 25. 10. 2022 v Praze,

takto:

Obžalovaný P. S., narozený [redacted] nezaměstnaný, trvale bytem [redacted]
[redacted] adresa pro doručování [redacted]

je vinen, že

v době od října 2020 včetně do ledna 2022 včetně, v obci [redacted] ani nikde jinde, vyjma částky 2 000 Kč zaslané v říjnu 2020, částky 2 000 Kč zaslané v prosinci 2020, částky 9 000 Kč zaslané v září 2021 a částky 6 000 Kč zaslané v listopadu 2021, úmyslně neplnil svou zákonnou vyživovací povinnost ke svému synovi D. S. nar. [redacted] ačkoliv mu tato vyživovací povinnost vyplývala z občanského zákoníku a byla konkretizována rozsudkem Okresního soudu Praha – západ ze dne 7. 4. 2017 č. j. 12 P 85/2011-72 s nabytím právní moci dne 6. 6. 2017, kterým mu byla uložena povinnost přispívat na výživu syna částkou 3 000 Kč vždy do každého 15. dne v měsíci předem k rukám matky K. S. a za uvedené období tak dluží k jejím rukám částku 29 000 Kč, ačkoliv mu v plnění této povinnosti nebránila žádná objektivní překážka, neboť bylo v jeho schopnostech a možnostech sehnat si odpovídající zaměstnání a zajistit si tak trvalý zdroj dostatečného příjmu, ze kterého by byl schopen vyživovací povinnost plnit,

tedy

úmyslně neplnil svou zákonnou povinnost vyživovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce,

čímž spáchal

přechin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 196 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře 5 (pěti) měsíců, pro jehož výkon se podle § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku zařazuje do věznice s ostrahou.

Odůvodnění:

1. Na obžalovaného byla dne 23. 9. 2022 podána obžaloba pro spáchání přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se měl obžalovaný dopustit jednáním podrobně popsáním v obžalobě. Samosoudkyně ve věci vydala dne 29. 9. 2022 trestní příkaz, č. j. 14 T 104/2022-178, proti kterému podal státní zástupce odpor. Ve věci tak bylo nařízeno hlavní líčení.
2. Hlavní líčení bylo provedeno v nepřítomnosti obžalovaného podle § 202 odst. 2 písm. a), b), odst. 3 trestního řádu, neboť obžalovaný, ač řádně předvolán, se k hlavnímu líčení bez omluvy nedostavil, ani nepožádal o odročení hlavního líčení, přičemž soud měl k dispozici jeho výpověď z přípravného řízení, kterou při hlavním líčení přečetl a další důkazy, zejména listinné, na základě kterých bylo možné ve věci spolehlivě rozhodnout i bez přítomnosti obžalovaného.
3. Podle § 207 odst. 2 trestního řádu byl tedy přečten protokol o výsledku obviněného z přípravného řízení ze dne 30. 5. 2022, kde obžalovaný uvedl, že o hrazení výživného na syna D. S. ví, snaží se ho hradit podle svých možností. S dobou nehrazení výživného nesouhlasí, uhradil nejen v září 2021 částku 9 000 Kč, ale i v listopadu 2021 částku 6 000 Kč. Od 31. 1. 2022 do 16. 5. 2022 byl ve výkonu trestu odnětí svobody, měl krátký trest, chtěl tam pracovat, aby mohl umořovat dluh na výživném. Po propuštění se vrátil na [redacted] kde se opět zdržuje. Pokud nesežene trvalou práci, přihlásí se na úřad práce [redacted] Zatím se snaží získávat brigády, aby mohl hradit výživné. Pokusí se s běžným výživným hradit i dluh na výživném.
4. Ve věci byla vyslechnuta svědkyně K. S. matka nezletilého syna D. S. která při hlavním líčení vypověděla, že obžalovaný jí v červnu 2022 poslal na výživném částku 5 000 Kč, jinak od října 2020 do ledna 2022 neposlal nic. Připustila, že je možné, že dohromady jí v roce 2021 zaslal celkem částku 15 000 Kč (v září 6 000 Kč, v listopadu 9 000 Kč). Pravidelné platby ve výši 3 000 Kč měsíčně ale od obžalovaného nechodí. Obžalovaný se vždy vymluvil, že nemá práci, po výkonu trestu sliboval, že bude platit pravidelně. Sliboval, že zavolá synovi, ale vůbec se mu neozval. Se synem se nevidá, prý kvůli tomu, že mu to svědkyně zakazuje, což ale není pravda. Jednou syna odvezla k obžalovanému na víkend, je to asi 7-8 let. Se synem žije svědkyně sama, o syna se tak musí postarat jen ona. Nikdo jí s obživou nepomáhá. Svědkyně pracuje [redacted], nyní bude vydělávat 22 000 Kč. Bydlí v pronájmu, platí 18 000 Kč, na obživu jí zbyvají 4 000 Kč. Do teď žádné příspěvky nepobírala, ale v létě přišla o práci a až nyní zažádala o příspěvky. Synovi je [redacted] chodí na [redacted] Zatím kupovala jen propisky, ale bude potřebovat počítač nebo notebook. Zdravotní potíže syn nemá, ale rychle roste, nyní už má 2 metry, stále obměňují šatník. Do teď měla lepší práci, něco si našetřila, žijí z úspor, ale výživné jim chybí.
5. Soud dále k objasnění skutkového stavu provedl listinné důkazy, a sice rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 12 Nc 5/2010-19 (č. l. 23-24), rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 12 P 85/2011-72 (č. l. 26-28), rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 3 C 92/2010 (č. l. 30-31), trestní příkazy a usnesení zdejšího soudu sp. zn. 14 T 28/2016 a sp. zn. 40 T 59/2021-121 (č. l. 33-43), zprávu K. S. (č. l. 57), kopii složenek (č. l. 58, 60, 169), finanční šetření (č. l. 63), zprávy Úřadu práce ČR (č. l. 64-66, 69-81, 134-135), zprávy ČSSZ (č. l. 82, 133), výpis z katastru nemovitostí (č. l. 84), přehled exekucí (č. l. 85-102), exekuční návrh (č. l. 113-115), zprávu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Ružičková

Vězeňské služby ČR (č. I. 130), evidenční kartu řidiče (č. I. 131-132), lustraci celostátně stíhaných osob (č. I. 175-176), opis rejstříku trestů (č. I. 183) a spis zdejšího soudu sp. zn. 40 T 59/2021 - zejména obžalobu na č. I. 115-117 a trestní příkaz na č. I. 121-122, na jejichž základě dospěl soud k níže uvedeným zjištěním.

6. Manželství obžalovaného a svědkyně K [REDAKCE] S [REDAKCE] bylo rozvedeno rozsudkem Okresního soudu Praha-západ ze dne 25. 10. 2010, č. j. 3 C 92/2010-32, který nabyl právní moci dne 19. 11. 2010. Nezletilý syn obžalovaného D [REDAKCE] S [REDAKCE] byl rozsudkem Okresního soudu Praha-západ ze dne 31. 5. 2010, č. j. 12 Nc 5/2010-19, který nabyl právní moci dne 28. 7. 2010, svěřen pro dobu po rozvodu do výchovy matky, obžalovaný byl povinen přispívat na výživu nezletilého syna částkou 2 000 Kč měsíčně. Tato částka byla následně rozsudkem Okresního soudu Praha-západ ze dne 7. 4. 2017, č. j. 12 P 85/2011-72, který nabyl právní moci dne 6. 6. 2017, zvýšena na částku 3 000 Kč měsíčně. Dluh otce na výživném činil za dobu listopadu 2010 do 7. 4. 2017 částku 148 500 Kč. Za nehrzení výživného byl přitom obžalovaný již dvakrát odsouzen, jednak trestním příkazem Okresního soudu Praha-západ ze dne 25. 2. 2016, č. j. 14 T 28/2016-101, který nabyl právní moci dne 7. 6. 2016, a to pro přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Usnesením Okresního soudu Praha-západ ze dne 28. 2. 2019, č. j. 14 T 28/2016-212, pak byla tato zkušební doba prodloužena o 3 roky. K nařízení výkonu trestu došlo dne 10. 1. 2022. Jednak trestním příkazem Okresního soudu Praha-západ ze dne 30. 6. 2021, č. j. 40 T 59/2021-121, který nabyl právní moci dne 11. 9. 2021 pro přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 7 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 20 měsíců za současného vyslovení dohledu nad odsouzeným.
7. Ze zprávy svědkyně K [REDAKCE] S [REDAKCE] bylo zjištěno, jak obžalovaný (ne)hradil výživné od roku 2010 do 13. 2. 2019. Z kopií složenek pak bylo zjištěno, že obžalovaný v roce 2020 uhradil celkem částku 8 000 Kč, z toho za sledované období pak uhradil pouze částku 4 000 Kč (2 x 2 000 Kč). V roce 2021 uhradil celkem částku 15 000 Kč. Ze sdělení Úřadu práce ČR bylo zjištěno, že svědkyně K [REDAKCE] S [REDAKCE] pobírala přídavek na dítě a příspěvek na bydlení, kdy jí od ledna 2020 do července 2020 byla vyplacena celkem částka 44 211 Kč. Ze sdělení ČSSZ byl zjištěn přehled zaměstnavatelů svědkyně S [REDAKCE]. Pokud jde o dlužné výživné, svědkyně dne 10. 11. 2018 podala exekuční návrh pro dlužné výživné ve výši 201 333 Kč a pro běžné výživné.
8. Ze zpráv z finančního šetření a dalších listin bylo k majetkovým poměrům obžalovaného zejména zjištěno, že obžalovaný byl v době od 21. 9. 2020 do 15. 12. 2020 veden v evidenci uchazečů o zaměstnání. Důvodem ukončení evidence bylo sankční vyřazení pro nedostavení se na úřad práce ve stanoveném termínu. Za období od 1. 1. 2020 do 31. 5. 2021 a od 1. 9. 2020 do 28. 2. 2022 mu nebyly vyplaceny žádné dávky. Ze sdělení úřadu práce byl zjištěn přehled volných pracovních míst pro [REDAKCE] za rok 2021a 2022, přičemž se jednalo o nabídku 26 pracovních míst. Z centrální evidence exekucí bylo dále zjištěno, že na obžalovaného je vedeno 11 exekucí. Obžalovaný byl ve výkonu trestu odnětí svobody od 31. 1. 2022, konec byl stanoven na 30. 5. 2022, ve výkonu nebyl pracovně zařazen, přičemž obžalovaná zde nahlásil vyživovací povinnost k nezletilému synovi, jak vyplývá ze zprávy Vězeňské služby ČR.
9. K osobě obžalovaného bylo dále zejména z evidenční karty řidiče zjištěno, že obžalovaný má od 24. 8. 2020 pozastaveno řidičské oprávnění z důvodu exekuce. Z centrální evidence stíhaných osob nebylo zjištěno žádných nových negativních záznamů. Z opisu evidence rejstříku trestů bylo zjištěno, že obžalovaný zde má celkem 2 záznamy, kdy byl odsouzen shora zmíněnými trestními příkazy zdejšího soudu sp. zn. 14 T 28/2016 a sp. zn. 40 T

559/2021. Ve věci sp. zn. 14 T 28/2016, kde mu byl přeměněn podmíněný trest odnětí svobody na nepodmíněný pak byl z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn dne 16. 5. 2022, kdy mu byla za současného vyslovení dohledu stanovena zkušební doba v trvání 18 měsíců.

10. Z dalších provedených listinných důkazů nezjistil soud pro posouzení věci nic podstatného, proto na tomto místě jejich obsah nebude podrobněji rozebírán. Po vyhodnocení všech shora popsanych a v hlavním líčení provedených důkazů, a to jak jednotlivě, tak i v jejich vzájemné souvislosti, se zřetelem na ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, kdy soud zároveň shromáždil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, dospěl k jednoznačnému závěru o vině obžalovaného.
11. Vina obžalovaného byla zejména na základě jeho výpovědi z přípravného řízení, kde se zcela doznal a výpovědi svědkyně K. S. jakož i listinnými důkazy spolehlivě prokázána.
12. Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že obžalovaný má vyživovací povinnost vůči svému nezletilému synovi D. S., kdy tato jeho vyživovací povinnost vyplývá nejen přímo ze zákona, ale zároveň mu bylo rozsudkem Okresního soudu Praha-západ, č. j. 12 Nc 5/2010-19, stanoveno počínaje od 28. 7. 2010 přispívat na výživu nezletilého syna částkou 2 000 Kč měsíčně, přičemž počínaje 6. 6. 2017 byl obžalovaný povinen přispívat částkou 3 000 Kč měsíčně. Z provedeného dokazování bylo dále zjištěno, že obžalovaný výživné v rozhodném období ve stanovené výši řádně neplatil, jak vyplývá nejen z výpovědi samotného obžalovaného, ale i z výpovědi svědkyně K. S. a rovněž z listinných důkazů, zejména zprávy K. S. ohledně plateb výživného a kopií složenek. Z těchto důkazů vyplývá, že obžalovaný výživné dlouhodobě řádně nehradí, přičemž nehradí ani dlužné výživné. V rozhodném období od října 2020 do ledna 2022 uhradil toliko částku 19 000 Kč, a to v nepravidelných nárazových částkách.
13. Soud se dále zabýval jako předběžnou otázkou výši vyživovací povinnosti, tak jak má její určení na mysli § 913 odst. 1 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, který říká, že pro určení rozsahu výživného jsou rozhodné odůvodněné potřeby oprávněného a jeho majetkové poměry, jakož i schopnosti, možnosti a majetkové poměry povinného. Podle odst. 2 je při hodnocení schopností, možností a majetkových poměrů povinného třeba také zkoumat, zda se povinný nevzdal bez důležitého důvodu výhodnějšího zaměstnání či výdělečné činnosti nebo majetkového prospěchu, popřípadě zda nepodstupuje nepřiměřená majetková rizika. Dále je třeba přihlídnout k tomu, že povinný o oprávněného osobně pečuje, a k míře, v jaké tak činí; přihlídnout se popřípadě i k péči o rodinnou domácnost. Soud po provedeném dokazování považuje soudem stanovenou částku výživného u nezletilého za zcela odpovídající, které odpovídají potřebám nezletilého, a jedná se o částku, kterou byl obžalovaný schopen s ohledem na své schopnosti a možnosti hradit. Pokud se však obžalovaný rozhodl nepracovat, či pracovat pouze s omezenými příjmy, je to jeho rozhodnutí, které nemůže mít nepříznivý dopad na jeho nezletilé dítě. Obžalovaný měl přitom dostatek času, aby svou situaci a svůj přístup k hrazení výživného zlepšil, obžalovaný je stále v produktivním věku, přesto k otázce placení výživného přistupuje dlouhodobě zcela liknavým a nezodpovědným způsobem. Obžalovaný rovněž nikdy výši vyživovací povinnosti nerozporoval a nikdy nepožádal o snížení vyživovací povinnosti a neplatil výživné alespoň částečně, aby tak byla vidět jeho snaha. Částka ve výši 19 000 Kč, kterou v rozhodném období uhradil je chvályhodná, avšak za dané období a vzhledem k výši dlužného výživné nelze hovořit o projevení nějaké velké snahy obžalovaného hradit běžné a dlužné výživné. Ze všech těchto důvodů je soud toho názoru, že není třeba přistupovat k moderaci jednotlivých vyživovacích povinností na nezletilého syna obžalovaného.
14. Na základě provedeného dokazování je přitom zřejmé, že obžalovaný byl schopen hradit výživné ve stanovené výši. Z provedených důkazů nebylo zjištěno, že by obžalovaný měl

nějaké zdravotní omezení, které by mu znemožňovalo pracovat, ani jiná závažná překážka mu nebránila vyživovací povinnost na nezletilé dítě plnit. Ačkoliv úřad práce, kde byl obžalovaný veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, nabízel v roce 2021 a 2022 celkem 26 pracovních příležitostí v oboru obžalovaného s platem 18 500 – 60 000 Kč měsíčně, obžalovaný si za celou dobu, kdy byl do sankčního vyřazení veden jako uchazeč o zaměstnání, svému vzdělání adekvátní zaměstnání, které by mu zajistilo dostatečný příjem postačující nejen na jeho obživu, ale i na pravidelné hrazení výživného, nesehnal, svou finanční situaci řešil pouze skrze dočasné brigády. Po výkonu trestu odnětí svobody měl také v plánu sehnat si trvalé zaměstnání, případně se přihlásit na úřad práce, ačkoliv i když měl k tomu příležitost, v rozhodném období, tedy od října 2020 do ledna 2022 si žádné zaměstnání, tak aby byl schopen hradit nejen běžné, ale i dlužné výživné, nenašel. Je tedy zřejmé, že obžalovaný byl v rozhodném období se svým vzděláním schopen dosahovat příjmů, které by mu umožňovaly výživné na nezletilého syna, které nebylo stanoveno nijak vysoké, když ani nepožádal o jeho snížení, v plné výši hradit.

15. Zjištěné jednání obžalovaného pak soud právně hodnotil následovně. Jelikož bylo prokázáno, že obžalovaný úmyslně neplnil svou zákonnou povinnost vyživovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce, naplnil tak veškeré znaky přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku. Provedeným dokazováním tak bylo prokázáno, že obžalovaný se dopustil jednání popsaného v obžalobě. Oproti obžalobě však byly do výroku rozsudku zaznamenány částky, které obžalovaný v rozhodném období na výživné prokazatelně uhradil, a které vyplývají z listin provedených v rámci dokazování, jež při hlavním líčení potvrdila i svědkyně S. [redacted] tedy dvě platby v roce 2020 a dvě platby v roce 2021 v celkové částce 19 000 Kč. Za uvedené období mělo být obžalovaným provedeno celkem 18 plateb na výživném v celkové částce 48 000 Kč, z čehož tedy bylo, jak uvedeno shora, uhrazeno toliko 19 000 Kč, zbývá tedy uhradit na dlužném výživném částku ve výši 29 000 Kč, což bylo upraveno ve výroku rozsudku.
16. Při stanovení druhu a výměry trestu pak soud postupoval dle § 38 a § 39 odst. 1 tr. zákoníku, kdy zohlednil povahu, závažnost spáchaného činu, osobní, rodinné, majetkové i jiné poměry obžalovaného, přihlédl k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnostem jeho nápravy i k jeho chování po činu a též se podrobně zabýval okolnostmi polehčujícími a přitěžujícími podle ustanovení § 41 a § 42 tr. zákoníku.
17. V neprospěch obžalovaného hovoří zejména skutečnost, že je osobu již vícekrát soudně trestanou, kdy byl odsouzen za totožnou trestnou činnost, kdy v jednom případě mu byl přeměněn podmíněný trest odnětí svobody na nepodmíněný, který vykonal, nicméně se z něj neponaučil a rovněž skutečnost, že nyní projednávané trestné činnosti se dopustil ve zkušební době jiného podmíněného odsouzení. Polehčující okolností je doznání obžalovaného. Obžalovaný tak dlouhodobě svou vyživovací povinnost neplní, přičemž ji ani nenahrazuje nějakou osobní péčí, když se s nezletilým synem dlouhodobě nevidá a neprojevuje o něj zájem, a v tomto směru tak nemá zvýšené výdaje. Za totožnou trestnou činnost již byl obžalovanému uložen podmíněný trest, který mu byl přeměněn na nepodmíněný a rovněž další podmíněný trest odnětí svobody s dohledem. Z počínání obžalovaného má tak soud za to, že ani hrozba přeměny podmíněného trestu odnětí svobody v další trestní věci obžalovaného neodradila od dalšího páčání trestné činnosti, a rovněž ani skutečnost, že naposledy mu byl uložen trest alternativní. Obžalovaný si tak nevážil tohoto dobrodiní, které mu bylo soudem poskytnuto. S ohledem na výše uvedené a rovněž s ohledem na ustanovení § 55 odst. 2 trestního zákoníku, má soud za to, že nelze na obžalovaného působit jinak, než nepodmíněným trestem odnětí svobody, a proto obžalovanému oproti původnímu trestnímu příkazu, zejména pak s ohledem na výpověď svědkyně S. [redacted] které obžalovaný po výkonu trestu odnětí svobody sliboval, že výživné bude hradit, avšak od května 2022 uhradil pouze částku 5 000 Kč a výživné tak opět nehradí, uložil trest spojený s přímým omezením

osobní svobody. Soud je toho názoru, že v případě, že obžalovaný nechce a dlouhodobě neplní vyživovací povinnosti dobrovolně, výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody žádným způsobem nepoškodí zájmy dítěte, naopak je zde naděje, že pokud obžalovaný bude ve výkonu trestu pracovní zařazen, určitá část výdělku se mu bude strhávat právě na výživné jeho nezletilého syna, který se tak bude mít o něco lépe. S ohledem na shora uvedené skutečnosti má tak soud za to, že zde není naděje, aby bylo možno obžalovaného napravit jiným trestem. Soud se domnívá, že právě výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody přiměje obžalovaného, aby se opětovně zamyslel nad svou situací, zhodnotil své dosavadní jednání a počínání a v neposlední řadě si bude moci dát svůj život do pořádku a začít splácet dlužné výživné a rovněž řádně hradit běžné výživné, tak jak je stanoveno soudem. Pokud pak jde o výměru tohoto trestu, přihlédl soud zejména k charakteru trestné činnosti a rovněž výši dlužného výživného a trest vyměřil ještě v první polovině zákonné trestní sazby, která u trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 trestního zákoníku činí až jeden rok, tedy ve výměře 5 měsíců.

18. Pro výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody pak soud zařadil obžalovaného v souladu se zákonem do věznice s ostrahou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho opisu a to ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Odvolání nemůže podat ten, kdo se práva podat odvolání zákonným způsobem vzdal. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná může rozsudek napadnout pro nesprávnost některého jeho výroku, proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný, nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce též příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec manžel a druh.

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytykány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Nesplňuje-li odvolání státního zástupce, či odvolání, které podal za obžalovaného jeho obhájce nebo odvolání, které podal za poškozeného jeho zmocněnec výše uvedené náležitosti, vyzve je předseda senátu, aby vady odstranili ve lhůtě pěti dnů, jinak bude odvolacím soudem odvolání odmítnuto.

Praha 25. října 2022

Mgr. Jitka Drábková, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Růžičková